

Jenny Bicho   Andrea Femerstrand

Äntligen sommарlov!

**BONNIER
CARLSEN**

– Titta, tjejer! Där är färjan vi ska åka med!

Mamma sitter fram i bilen och pekar.
Vilde måste luta huvudet åt sidan för att
kunna se hela båten genom sidofönstret.
Långt uppe i himlen skymtar två höga
skorstenar som puffar ut svart rök.

– Oj, vilken stor! utbrister hon förvånad.

Siri sitter tätt intill Vilde. Hon lutar sig
nyfiket fram för att kunna se hon med.

– Wow, säger hon och tittar förvånad på
båten.

Genast hörs ett litet eko från bilbarnstolen bredvid.

– Aow!

Det är Valentina. Hon glittrar när hon ler mot Siri och skrattar sedan ett tandlöst skratt. Stortjejer är det bästa Valentina vet. Om hon hade kunnat prata skulle hon förmodligen ha sagt att den här bilresan har varit den bästa i hela hennes liv. Det har varit så roligt att sitta bredvid Siri och Vilde att hon alldeles har glömt bort att sova middag.

Men tyvärr har Valentina inte lärt sig prata än. Hon utstöter mest bara ljud. Allt från låga mumlanden till höga skrik. Som nu när både Siri och Vilde tittar på henne, då blir hon så lycklig att hon ger ifrån sig ett glädjetjut.

– Aoiiii!!!!!!

Skriket är så högt att alla i bilen måste hålla för öronen.

– Snälla Valentina, kan du vara tyst en liten stund? Jag får ont i mina stackars öron ..., suckar Magnus plågat från förarsätet.

Fast då är det visst fler i bilen som kommer på att de vill skrika glädjeskrik. Mamma vänder sig om och ler lyckligt.

– Tänk, vad fantastiskt! Vi är äntligen på väg och vi kommer ha världens bästa semester! Kom igen, allihop! Vilde, Siri, Vallisbrallis – skrik era bästa semesterskrik med mig! Aaaaioiiii! vrålar mamma rakt ut.

– Iiii, skriker Valentina och tittar förväntansfullt på Siri och Vilde, som skrattar och börjar tjoa de med.

Magnus skakar uppgivet på huvudet.

– Vad är det för galningar jag har hamnat

med ...? mumlar han, men kan ändå inte hålla sig från att le.

Vilde trycker på knappen som hissar ner fönstret. Utanför bilen hörs skrikande måsar och ett högt brummandet från färjans motorer. Några svalkande vindpustar letar sig in genom det öppna fönstret. Hon ler för sig själv. Tänk att de ska ha semester i flera veckor: mamma, Magnus, Valentina, Vilde och Siri. Ja, och så käpphästarna förstås.

Vilde lutar sig över Siri och flinar mot sin lillasyster.

– Vi ska åka båt. Vallis, kan du säga båt?
Bååååå ...

Valentina tittar busigt från Vilde till Siri.

– Aow! ropar hon sedan.

Magnus suckar bekymrat.

– Tänk, hon kanske aldrig lär sig prata ...

Mamma skrattar och smeker honom över kinden.

– Du, ta det lugnt! Jag lovar att pratet kommer. Hon är faktiskt inte så gammal än. Snart kommer du klaga på att hon babblar för mycket. Efter den här sommaren kommer vi inte få en lugn stund, så njut!

– Jag hoppas verkligen att du har rätt, mumlar Magnus tyst.

Vilde ser sig om i bilen och känner sig lycklig i hela kroppen.

Tänk att det blev sommarlov till slut. Som hon har längtat. Ända sedan mamma berättade att de skulle hyra ett hus på en ö har Vilde räknat dagarna till skolavslutningen. Och när det blev bestämt att även Siri skulle få följa med, ja, då blev det nästan omöjligt att stå ut med att vänta.

På bilderna ser huset ut att ligga alldeles

nära havet. De kommer ha egen brygga med en liten roddbåt. Och en stor trädgård där Vilde och Siri ska bygga hoppbanor till käpphästarna.

Mamma pekar.

– Kör ditåt. Där är kön till bildäcket.

Utanför bilen är det fullt av bilar, husvagnar, motorcyklar och fullpackade cyklar med flaggor och vimplar. Överallt myllrar det av människor som bär eller drar på resväskor, vagnar och kärror – och alla ska med färjan över till ön.

– Hur många får plats på den där båten egentligen? frågar Siri tyst, men Vilde hinner inte svara eftersom hon har fått syn på någonting.

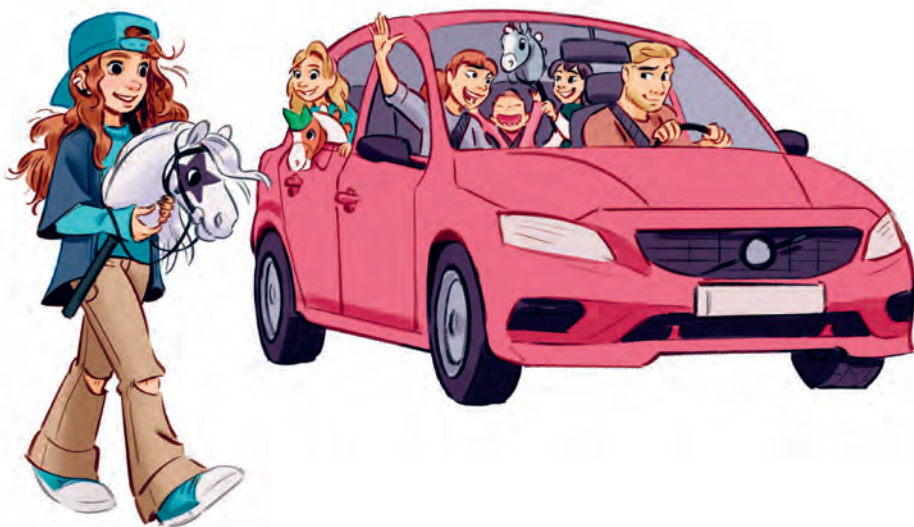
– Siri, kolla käpphästen! utbrister hon och knuffar Siri i sidan med armbågen.

Precis utanför bilen går en tjej förbi med

en käpphäst i famnen. Det är en vacker skimmel med en svart stjärna som täcker hela pannan och ena ögat. Manen är lång och vajar i blåsten.

– Åh, vilken fin häst, säger Siri längtansfullt.

– Mm, undrar var den kommer ifrån? säger Vilde.

För en kort stund känner hon ett styng av avund. Fast sedan kommer hon på att både hon själv och Siri har minst lika fina käpphästar. Den brunvita skäcken Winner, som Vilde vann i lotteriet när hon var med i sin allra första käpphästtävling. Och Siris käpphäst Lycko-Li, som Vilde gett till Siri i present efter den stora käpphästtävlingen på Ryttargalan.

– Våra skäckar är bäst! säger Vilde och ler. Siri håller med.

– Ja, absolut! De är de bästa käppisarna i hela världen. Jag vill aldrig ha någon annan käpphäst än Lycko-Li så länge jag lever, slår hon fast.

Mamma har också lagt märke till tjejen med skimmeln.

– Titta, där är en tjej med en käpphäst. Hon ser ju ut att vara i er ålder. Om jag

var som ni så skulle jag försöka bekanta mig med henne under båtresan. Det skadar aldrig att skaffa sig lite nya kompisar.

– Äh, säger Vilde men följer ändå tjejen med blicken tills hon försvinner i folkvimlet.

Plötsligt tutar Magnus åt några cyklister som står i vägen, precis där han ska köra.

– Hallå! Flytta på er! ropar han och tutar igen för att få dem att flytta sig.

Alla skrik, tutanden och allt oväsen får katten Blå att vakna till. Fram till nu har hon sovit i sin bur nere vid Vildes fötter. Nu jamar hon tyst och flämtar med öppen mun.

– Så ja, gumman, lugnar Vilde. Vi är strax framme vid båten.

Det får mamma att vända sig mot baksätet igen.

– Visst har jag väl berättat att det bor en

annan katt i huset som vi har hyrt? Jag har lovat husägaren att vi ska ta hand om den, säger mamma.

Vilde sticker in handen i kattburen och klappar Blå.

– Hörde du, gumman? Du ska få en ny kompis, säger hon men blir avbruten av Magnus som hojtar:

– Då så. Är alla med? Nu kör vi ombord!

Bilen guppar och gungar när de långsamt rullar uppför rampen. Inifrån det väldiga lastutrymmet hörs eko och konstiga smällar. Det låter läskigt. Vilde tar försiktigt Siris hand i sin och kniper ihop ögonen tills det känns som att de kör på fast mark igen. När hon tittar upp ser hon att de har stannat tätt, tätt bakom en liten vit bil.

– Så där! Då var vi äntligen ombord, säger Magnus glatt och stänger av motorn.

Vilde ser sig nyfiket omkring. Överallt står bilar i långa rader och det luktar fränt av bensin och avgaser. Bakom dem hörs ekande dunsar när bil efter bil kör ombord.

– Var nu försiktiga när ni öppnar dörren. Det kan komma bilar från alla håll, så se er noga för. Och Vilde, innan du går ut – kan du knäppa loss Valent...? säger mamma men tystnar.

Valentina har somnat och andas djupt med huvudet mot stödet. Munnen är öppen och en salivsträng rinner ner över hakan.

Mamma suckar missnöjt.

– Jaha, det var ju typiskt att hon lyckades somna precis just nu ...

Vilde och Siri tittar på varandra och fnissar.

Några minuter senare står de fullastade utanför bilen.

– Okej, har vi med allt nu? Vagn, skötväska, handväska, mobiltelefoner, plånböcker – och katten, rabblar Magnus och tittar på Vilde och Siri. Och ni har era käpphästar: Bra!

Vilde tittar på Winner, som är resfin med flätad man, grön huva och sina finaste benskydd. Även Siri har förberett Lycko-Li för resan med knoppar i manen.

Magnus lyfter upp Valentina ur barnstolen så försiktigt han bara kan för att lägga över henne i vagnen. Men Valentina vill inte komma upp, utan vaknar och börjar vråla i högan sky. Siri, som inte är van vid skrikande småsyskon, tittar oroligt på Vilde. Mamma försöker säga något, men blir överröstad av allt oväsen omkring dem.

- Vad sa du? ropar Vilde tillbaka.
- Jo, jag sa att ni kan gå i förväg. Så ses vi där uppe sen. Våra sittplatser är i djursalongen, ropar mamma för att överrösta Valentinas vrål, som ekar över hela bildäck.
- Kom, säger Vilde och går före Siri mot skjutdörren som leder in i båten.

Vilde och Siri har krupit upp i ett av färjans stora fönster. Utanför glittrar solen i de gungande vågorna. Det känns som att de sitter ovanpå vattnet, som lekfullt skvätter upp över fartyget. Det suger i magen när båten rör sig framåt.

Det är så vackert här ombord. Överallt skiner det som av guld; handtag, knappar och lampor. Golven är täckta av tjocka heltäckningsmattor med vackert röda mönster. När man går på dem känns det

mjukt, som att man skrider fram.

– Tänk, när man är kung är det nog alltid så här fint, säger Vilde allvarligt.

– Åh, jag har alltid önskat att jag var en riktig prinsessa, säger Siri och ser drömmande ut. Tänk att bo i ett slott och ha över hundra rum.

Vilde rynkar på näsan.

– Usch, tänk när man måste städa, säger hon.

– Fast prinsessor städar ju inte. Allt som är tråkigt gör deras betjänter, skrattar Siri.

– Min mamma tycker att kungen inte skulle få vara kung. Att han borde skaffa sig ett annat jobb i stället. Ett riktigt jobb, säger hon.

När hon nämner mamma kommer hon på att de kanske borde leta efter henne och Magnus.

De får traska runt en bra stund innan de till slut hittar en ritning över de olika våningsplanen. Tillsammans försöker de lista ut var djursalongen ligger och hur de ska ta sig dit. Det är svårt att förstå hur allt hänger ihop.

– Jag tror att vi ska gå ditåt, säger Vilde och pekar.

Siri tittar på kartan och skakar på huvudet.

– Nej, borde det inte vara däråt?

En lång stund försöker de komma överens om åt vilket håll de ska gå. När de inte lyckas enas står de till slut bara tysta bredvid varandra. Plötsligt skiner Siri upp.

– Men, vad dumma vi är! Varför ringer vi inte bara till din mamma eller Magnus och frågar? frågar hon.

– Vilken bra idé! säger Vilde glatt.

Hon börjar känna utanpå sina fickor tills

hon kommer ihåg att mobiltelefonerna ligger i väskan, som är med mamma och Magnus ...

– Synd, säger hon och suckar.

Utan telefoner, och utan att riktigt veta vart de ska, bestämmer de sig ändå för att gå runt och leta. De börjar med Vildes förslag som ser ut att ligga på våning sex. På väg uppför trappan gungar båten så mycket att de måste ta tag i det guldiga räcket för att inte tappa balansen.

I salongen är det knökfullt. Vilde ställer sig på tå för att se bättre. Alla fåtöljer är upptagna, men ingenstans ser hon mamma eller Magnus.

Plötsligt kränger båten till. Vilde håller Winner i famnen och hinner inte ta stöd någonstans, utan ramlar rakt ner över en fåtölj.

– Oj, förlåt, hasplar hon ur sig och kommer på fötter.

Då hörs ett argt vrål och en man flyger upp ur fåtöljen. Han har en stor mörk fläck över sin ljusa skjorta och i handen håller han en knögglig kaffemugg.

Mannen stirrar ilsket på henne.

– För i hel...! Vad sysslar du med?

Vilde känner kinderna blossa.

– Förlåt. Jag ..., viskar hon.

Mannen skakar på huvudet och tittar ilsket på Winner.

– Tycker du att det här ser ut som en lekplats, va? Man får faktiskt se sig för ombord, fräser han och försöker torka bort kaffet med en servett.

Vilde önskar att hon kunde försvinna genom ett hål i golvet.

– Förlåt, får hon ur sig igen.

Sedan vänder hon sig om och rusar därifrån. Hjärtat bultar och hon springer det fortaste hon kan, utan att se sig om.

Långt bakom sig hör hon Siris röst:

– Vilde! Vänta!

Men Vilde stannar inte utan fortsätter bara att springa.

– Vilde! hörs Siri ropa igen.

Framme vid den stora guldtrappan stannar hon till. Tvekar en sekund. Upp eller ner? Sedan bestämmer hon sig och fortsätter uppför trappan, två steg i taget. Trots att det bränner och spränger i bröstet vågar hon inte stanna. Hon är livrädd för att den arge mannen ska vara efter henne.

Plötsligt tar trappan slut och hon ser sig oroligt omkring. På väggen sitter en skylt med ett parasoll och en pil som pekar mot en dörr. Soldäck står det med blå bokstäver.

Siri är andfådd när hon snubblar uppför det sista trappsteget.

– Varför ... väntade ... du inte? flåsar hon.

Vilde svarar inte. Hon vill aldrig någonsin gå ner dit igen. Hon kommer stanna här uppe så länge hon lever.

– Kom, säger hon i stället och trycker upp dörren till soldäck.

Vinden sliter tag i dörren. Det går knappt att hålla emot. Här ute blåser det så kraftigt att håret virvlar runt i vinden. Solen skiner fortfarande, men på himlen syns stora, mörka moln. Dånnet från färjans motorer hörs ännu högre här ute. Nästan så högt att Vilde vill hålla för öronen.

Plötsligt drar Siri henne i tröjärmen.

– Titta, där är den där tjejen med käpphästen! ropar hon genom blåsten och

tar ett stadigare tag om Lycko-Li som hon håller i famnen.

Då ser även Vilde den där tjejen. Hon har ljusblå keps och alldeles rosiga kinder och hoppar en bana med sin vita häst. De galopperar runt några väskor som står utställda som hinder. På en bänk intill sitter en man med en mobiltelefon i handen.

– Pappa, ta tid igen! ropar hon.

Så fort pappan nickar sätter hon av mot det första hindret.

Vilde och Siri tittar nyfiket på ekipaget och banan som slingrar sig över soldäck.

Plötsligt hörs en röst.

– Vilka fina käpphästar ni har! De kanske också vill hoppa lite?

Det är tjejens pappa, han som tar tid.

Siri skakar på huvudet, men Vilde nickar.

– Okej, säger hon sedan.

I samma stund kommer tjejen tillbaka.
Hon gör halt framför dem och tittar från
Winner till Lycko-Li.

– Åh, vilka snygga käpphästar ni har!
Är ni med i någon klubb? frågar hon.

Vilde nickar.

– Ja, vi har en klubb hemma ... fast i
skolan, säger hon.

– Kul! Jag är också med i en klubb. Vi
heter Hoppets käpphästklubb. Har ni tävlat
någon gång?

Vilde tittar på Siri och önskar att hon
kunde svara. Men Siri har backat bakåt och
står skymd bakom Lycko-Li. I stället blir
det Vilde som berättar om alla tävlingar hon
har varit med i.

– Ni kan få prova min bana om ni vill,
säger tjejen sedan. Min pappa kan ta tid.
Eller hur, pappa?

De får veta att tjejen heter Anna och att banan som hon har gjort är snabb. Vilde vill gärna hoppa, men Siri är svårövertalad. Till slut lyckas de ändå övertyga henne om att vara med. Bara hon inte behöver hoppa banan på tid. Och vilken tur att hon vågar vara med för ... åh, vad roligt de har!

Länge, länge hoppar de hinderbanan.
Vilde glömmer alldeles bort den arge
mannen och att de egentligen höll på
att leta efter mamma och Magnus.

Precis när hon har slagit banrekordet hörs ett plingande ljud från högtalarna och en röst ljuder över däck:

Vi har en efterlysning!

Vilde och Siri,
vänligen gå till receptionen
där era föräldrar väntar.

Jag upprepar:

Vilde och Siri.
Era föräldrar väntar
på er i receptionen
på plan fem.

